

друге науке, и уставно право, се не служи само једним методом јер поред општих које користе све науке или већина научних дисциплина, постоји и више посебних метода који су прилагођени предмету изучавања сваке научне дисциплине понаособ.

На тај начин предмет једне науке предодређује и њене методе па су зато предмет и метод међусобно повезани. Под методом се најчешће подразумева начин разликовања и објашњавања једне појаве, то је и поступак али и техника за објашњење, разумевање једне појаве. За Рајка Кузмановића, метод је заједнички назив за одређене поступке, путеве и начине који воде до остварења заданог циља или, сажетије речено, то је плански начин рада којим се долази до одређеног циља. Од античке цивилизације па до данас су се развиле бројне и разноврсне методе и технике научног истраживања и све оне су производ два битно различита схватања света: материјалистичког и идеалистичког. И једно и друго схватање света има своје корене у мислима и делима знаменитих грчких филозофа какви су били Талес, Демокрит, Сократ, Платон и др. Из такве античке филозофске традиције су произашла и два општа и битно различита метода и то: идеалистички (спекулативни) и дијалектичко-материјалистички метод. Уставно право као специфична политичко-правна дисциплина нема неки свој посебан научни метод, већ се користи како правним методима, тако и методима других друштвених па и природних наука. Пре свега уставно право је правна наука, која проучава државне (уставне) институције у њиховом правном облику и као такве као догматичка дисциплина примењује правни одн. догматско-правни метод. Тај метод се појављује као егзегетички и нормативни. Егзегетички метод се ограничава, усредсређује на садржину, текст устава и састоји се у дословном објашњавању и тумачењу текста устава, његовом коментарисању док се нормативни метод састоји у анализи уставне стварности једне земље и њеном поређењу са претходно одређеним идеалним уставним системом.

Како је уставно право не само правна, него и политичко-правна дисциплина, за њега није важна само унутрашња правна, нормативна анализа, него оно мора да обрати пажњу и на друштвене, политичке, идејне и др. чиниоце ван права, правних (уставних) норми од којих зависи ефикасност функционисања државних (уставних) институција. Зато су за уставно право важни и методи других наука, пре свега политиколошки,